О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 29719

гр. София, 24.07.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в закрито заседание на 24.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

като разгледа дело номер **8786** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 и ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Производството е образувано по възражение/жалба с вх. № 24686/10.07.2026 г., подадено от Д. В. Т. и адресирана до Началника на отдел „Пътна полиция“ и с копие до Административен съд София – град.

Възражението/жалба е насочено срещу Акт за установяване на административно нарушение GA № 5634953 от 01.07.2026 г. и Акт за установяване на административно нарушение GA № 5634954 от 01.07.2026 г.

С молба от 24.07.2026 г. жалбоподателят изрично заявява, че жалбата му е насочена срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003334 от 03.07.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В молбата от 24.07.2026 г. е обективирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта. В искането се излагат съображения, че нарушението е отстранено непосредствено след извършената проверка, тъй като е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Твърди се, че отнемането на СУМПС му причинява значителни и трудно поправими вреди. Навеждат се доводи, че ще бъде сериозно затруднено упражняването на професионалната му дейност, тъй като работи като шофьор.

Ответникът – органът, издал оспорената заповед, не е изразил становище по искането.

Административен съд, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка, както и тези, ангажирани от оспорващия, намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо. Същото е направено при висящо производство по оспорване на заповедта за

прилагане на ПАМ и от лице, чиито права и законни интереси са засегнати неблагоприятно.
Разгледано по същество е основателно.
От данните по административната преписка се установява, че на 01.07.2026 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение за управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. На 03.07.2026 е издадена и процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка. Установява се още, че непосредствено след извършената проверка е била сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“, видно от приложената по делото застрахователна полица.
Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.
Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно – при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.
Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от АПК. Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.
Както последователно приема актуалната практика на Върховния административен съд – вж. напр. Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. – при преценката по чл. 166, ал. 4 от АПК съдът следва да съобрази не само твърдените вреди, но и дали при конкретните факти предварителното изпълнение реализира преследваната от закона цел и дали същата не е вече постигната.
Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от ЗДвП има преустановителен и превантивен характер – насочена е към осигуряване спазването на изискванията за регистрация и застрахователно покритие на МПС, с оглед защита на обществения интерес и сигурността на движението.
В конкретния случай нарушението – липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ – е отстранено непосредствено след извършената проверка, като са налице данни за сключена валидна застраховка. При тези обстоятелства предварителното изпълнение на мярката не постига преустановителна цел, тъй като противоправното състояние е вече преодоляно.
В този смисъл са и изводите на ВАС, че когато към момента на издаване на заповедта или непосредствено след това са настъпили факти, от които следва, че защитимата от закона цел е реализирана, предварителното изпълнение не може да се разглежда изолирано от конкретната

фактическа ситуация, нито да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.
При така установеното съдът намира, че в конкретния случай са налице нови обстоятелства – незабавното сключване на валидна застраховка – които водят до извод, че предварителното изпълнение не реализира преследваната от закона цел. В тази фактическа рамка продължаването на изпълнението би довело до засягане на правната сфера на жалбоподателя в степен, която е несъизмерима с вече защитения обществен интерес.
Отделно от това по делото са ангажирани доказателства относно професионалната дейност на жалбоподателя като шофьор. Тези обстоятелства, разгледани в тяхната съвкупност, обосновават извод, че лишаването от възможност да управлява МПС би довело до значителни и трудно поправими вреди – загуба на работа и лишаване от доход, и следователно са налице основанията съдът да постанови спиране изпълнението на процесната ЗППАМ.
Въз основа на тези мотиви съдът намира, че са налице законовите предпоставки по чл. 166, ал. 2 от АПК за постановяване спиране изпълнението на оспорения акт.
По изложените съображения и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд – София-град, III отделение 66 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003334 от 03.07.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция към Столична дирекция на вътрешните работи, до произнасяне на съда с влязъл в сила съдебен акт по спора.
Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.
Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: